

ти отведе погет

тебе и да те почете като васалъ. Защото, ако на времето еврейският народъ се подчини на Навуходоносоръ, който бѣ идолопоклонникъ, колко повече прилѣга на единъ християнски господарь да се подчини на единъ католически князь, поставенъ отъ Всевишния на императорския престолъ... Сжщо така писахъ на Ласкарисъ, щомъ получи писмото ми, да ти проводи пратеници за започване на нови мирни преговри.“

Ведрина се разсипа по замъгленото лице на императора. Това писмо бѣ днесъ най-приятното нѣщо, което бѣ преживѣлъ, срѣдъ толкова досадни крамоли. Посрѣдничеството на папата му идваше тъкмо на време. Защото преди нѣколко време тайни пратеници му бѣха донесли вестъ, че новиятъ български царь Асѣнъ Бориль билъ въ преговори съ Никея за общо нападение на империята.

Сега той бѣ вече обезпеченъ откъмъ тази опасность.

И той отговори съ думи на горещата благодарность къмъ Светия Отецъ, като обещаваще да вземе подъ внимание всички неприятности, които му създаваха непокорнитѣ венецианци, и да защити неговата справедлива страна.

Чакъ следъ като собственорѣчно написа и подпечата пергамента до папата, Анри можа за мигъ да помисли за своитѣ лични работи.

Попита какъ е прекарала деня младата Изабелъ, довольна ли е била отъ разходката си съ трирема изъ Босфора и отъ игритѣ въ хиподрома, нахранила ли се е... Заръча да го чака заедно съ Евстахий за вечеря. Щомъ се освободи за мигъ отъ своята работа, ще отиде да я види.

Изабелъ бѣ незаконнородена дъщеря на императора. Преди много години, още като младъ юноша, Анри бѣ ходилъ на гости при сестра си — френската кралица Изабелъ. Тамъ, за кратко време, бѣ разцѣвтѣла нѣжна обичъ между брата на кралицата и придворната ѝ демоазела — благородната девица Флорина дьо Клермонъ. По-късно, следъ смъртѣта на кралица Изабелъ, Флорина бѣ отишла въ Фландрия, повикана отъ влюбения момъкъ. Но докато